

Under hensyn til de særlige forhold, der gør sig gældende på Bornholm, kan indenrigsministeriet for sit vedkommende tiltræde, at det amtskommunale fællesskab mellem land og by søges bevaret med de ændringer, hvorom der ved forhandlingerne er opnået enighed, og man har derfor i indenrigsministeriet udarbejdet nærværende lovforslag, hvorved der søges tilvejebragt lovhjælp til gennemførelsen af en sådan ordning.

Med hensyn til de enkelte paragraffer bemærkes følgende:

Til § 1.

Der henvises til den nye overenskomsts pkt. 5, som forudsætter, at der i loven af 1918 gennemføres en ændring, der giver hjemmel for at fordele udgifter til sygehusvæsen efter sygedage. Det foreslåede fordelingsgrundlag stemmer med, hvad der i almindelighed gælder i det øvrige land i henhold til overenskomst mellem kommuner, der i fællesskab ejer eller driver sygehuse.

Til § 2.

Bestemmelsen knytter sig til den nye overenskomsts pkt. 1 og 2, der ændrer reglerne om amtsrådets afgørelser i vejsager og vedrørende hartkornsudgifter iøvrigt.

Allerede i det kgl. reskript af 31. december 1850, hvori det bestemtes, at de bornholmske købstæder skulle være repræsenteret i amtsrådet, blev der skelnet mellem sager, der er fælles for land og by, og sager, der er særlige for landet, idet købstadrepræsentanterne ikke skal deltage i behandlingen af de sager, der udelukkende vedrører landbefolkningens interesser. Denne ordning er aldrig blevet udtrykkelig lovfæstet, men har været forudsat som gældende ved de senere landkommunallove, jfr. § 34, stk. 3, i loven af 6. juli 1867 og § 21, stk. 2, i lov nr. 88 af 25. marts 1933, ligesom den er opretholdt ved de amtskommunale vedtægter, senest den af indenrigsministeriet under 20. marts 1939 stadfæstede vedtægt for Bornholms amtsrådsreds.

I henhold hertil er bl. a. sager om vejvæsenet og vedrørende hartkornsudgifter iøvrigt hidtil blevet betragtet som fælles-

anliggender, hvilket hænger sammen med, at købstæderne som ovenfor anført bidrager til vejvæsenets udgifter i forhold til det deres jorder påhvilende hartkorn, og den nye overenskomsts pkt. 1 og 2 indebærer derfor en begrænsning af de for købstæderne valgte amtsrådsmedlemmers kompetence, som man må finde det rettest, at der tilvejebringes lovhjælp for.

Til § 3.

Ifølge § 4 i lov nr. 100 af 14. april 1937 om en fælleskommunal udligningsfond tilkommer der ikke de bornholmske købstæder direkte tilskud fra fonden til nedbringelse af sygehusudgifterne, idet hele tilskudet for købstæderne og landdistrikterne på Bornholm tillægges amtskommunen på grundlag af det samlede befolkningstal på Bornholm.

Ved lov nr. 71 af 27. februar 1946, jfr. lov nr. 117 af 23. marts 1948, er det i udligningsloven hjemlede tilskud pr. indbygger forhøjet, hvorhos der tillægges de tilskudsberettigede kommuner et yderligere tilskud fra fonden til nedbringelse af sygehusudgifterne beregnet efter det antal sygedage, der kan henføres til den pågældende kommune.

Det samlede tilskud fra udligningsfondens til nedbringelse af sygehusudgifter er således hidtil udbetalt Bornholms amtsfond og er kommet købstæderne og landdistrikterne til gode i samme forhold, hvori de har deltaget i sygehusudgifter, nemlig efter folketal.

Da sygehusudgifterne på Bornholm efter den nu foreslåede ordning skal kunne fordeles efter det antal sygedage, der må henføres til vedkommende kommuner, har man anset det for naturligt, at bestemmelserne vedrørende beregningen af tilskud fra den fælleskommunale udligningsfond til nedbringelse af sygehusudgifterne ligeledes ændres, således at tilskudsordningen kommer til at stemme overens med, hvad der gælder i det øvrige land.

Efter den foreslåede ændring i lov nr. 100 af 14. april 1937 vil tilskudet fra udligningsfondens herefter fremtidig blive beregnet som et særligt tilskud til hver enkelt købstadkommune på Bornholm og til de samlede landdistrikter på grundlag af de respektive indbyggertal og sygedage.